

SJORS van de Rebellenclub

4 mei 1963
VERSCHIJNT WEKELIJKS
Nr. 18

Wil *Thea van Elteren* in *Apeldoorn* zich in verbinding stellen met *Marlies Sweere, Fazantenstraat 72, Den Helder?* Marlies wil haar schrijven, maar heeft geen adres. • *Rein Aarts, Thorbeckestraat 12, Tegelen*, wil corresponderen met een jongen van vijftien jaar. Hobby: judo. • *Riny Roosen (15), Sint Servaasstraat 11, Budel-Schoot (N.-Br.)*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Hobby's: handwerken, lezen. • *Geertje de Vries (13), Sportlaan 25, Driebergen-Rijsenburg*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. Hobby's: sigarebandjes, foto's van Cliff Richard en Anneke Grönloh. • *Stefan Meilink (11), Plakseweg 18, Groesbeek (Gld.)*, wil corresponderen met iemand van zijn leeftijd. • *M. Reynders (16), Baneheide 20, Bocholtz (L.)*, wil corresponderen met een jongen van zestien of zeventien jaar. • *Hillie Bossen (14), Molenkampweg 18, Harpel, gem. Vlagtwedde (Gron.), Engeltje Nijboer (14), Harpelerweg 24, Harpel, gem. Vlagtwedde (Gron.)*, en *Annie Timmer*

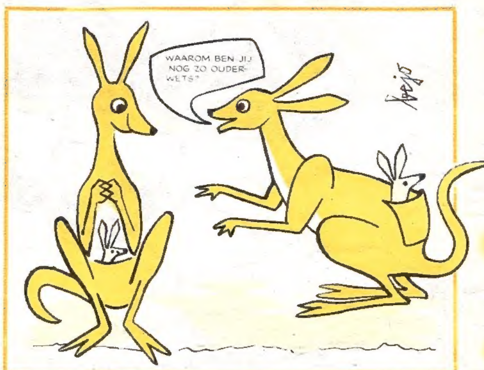
Het komt in de bus

ONZE CORRESPONDENTIE- EN RUILRUBRIEK

(15), Harpelerweg 28, Harpel, gem. Vlagtwedde (Gron.), willen corresponderen met jongens tussen vijftien en zeventien jaar. • *Arjan Bijl (14), v. Blankensteinstraat 10, Heenvliet (Z.-H.)*, verzamelt lucifersmerken, sigarebandjes, filmsterfoto's en wil ruilen met een jongen of meisje van zijn leeftijd, liefst niet in Zuid-Holland. • Wie aan *H. v. Geijtenbeek, Rijksstraatweg 121, Leersum (Utr.)* een aantal postzegels stuurt (liefst Nederlandse Antillen, Suriname, Nieuw-Guinea), ontvangt een zelfde aantal zegels terug. Ook wil deze lezer corresponderen met iemand die postzegels verzamelt. • *Thea van Veelen (14), Hertog Aelbrechtstraat 14, Hilversum*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. • *Marian Meissen, Westerkerkweg 13, Venhuizen (N.-H.)*, wil corresponderen met een r.k. jongen van vijftien of zestien jaar. • *Corry de Wit (15), Schutsboom 10, Deurne (N.-Br.)*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *Everien Verbeek, Sutoriusstraat 44, Poeldijk*, en *Marian Greve, Jan Olierookstraat 54, Poeldijk*, willen corresponderen met twee meisjes van elf jaar, liefst vriendinnen en woonachtig in Noord-Brabant. Hobby: filmsterren. • *Anne-Marie Verhaart (12), Leopoldlaan 4, Nunspeet*, wil corresponderen met een r.k. jongen. Hobby's: filmsterren, schaatsen en rolschaatsen. • *Johan Rep (7), Kemphaanstraat 20, Den Helder*, wil postzegels ruilen. • *Jannie en Hennie Polman (17), Acacialaan 12, Westerbork (Dr.)*, willen corresponderen met een jongen van hun leeftijd. Hobby: filmsterfoto's. • *Kees Konings (15), Klundertstraat 29, Eindhoven*, wil corresponderen met een meisje in Engeland of Nederland. • Vijf meisjes tussen zestien en negentien jaar willen corresponderen met jongens van hun leeftijd. Adres: T. Peters, *Beukenboomsweg 33, Guttecoven (L.)*, Hobby's: muziek, sport, filmsterren. • *Lucie Offermans (15)* en *Wilhelmina v. d. Broek (16), Kissel a2, Heerlen*, willen ieder corresponderen met een meisje of jongen van hun leeftijd. • *Matty Nieuwenhuis (17), Zwaluwstraat 1, Drachten (Fr.)*, en *Riekje v. d. Kooi (16), Klaverweide 29, Drachten (Fr.)*, willen corresponderen met jongens en meisjes in België, op de Nederlandse Antillen of elders in het buitenland. • *D. Degeling, St. Martinusstraat 52, Bovenkarspel (N.-H.)*, verzamelt knipsels van operettes en van Harry Belafonte en geeft er knipsels van zangers en filmsterren voor in ruil. • *Carla Jansen (13), David Teniersplein 50, Roosendaal (N.-Br.)*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. Hobby's: schaatsen en kamperen. • *Hans de Groot (14), Prinses Margrietstraat 18, Dordrecht*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. Hobby's: zwemmen, muziek, postzegels, tekenen. • *Dicky Visser (15), Fluweelboomlaan 52, Amstelveen*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. Hobby's: judo, zwemmen, gymnastiek, schaatsen. • *Minie Damen (15), Nieboerstraat 2, Dieren (Gld.)*, wil corresponderen met een r.k. Engels meisje. Wie heeft adressen? • *Henk Veenendaal (14), Prins Bernhardlaan 43, Bennekom (Gld.)*, wil corresponderen met een jongen of meisje, die van fotograferen houdt. • *Hilly Welsing (15), op de Vey 69, Geleen*, en *Martha Liebregts (14), Frans Halsstraat 4, Geleen*, willen corresponderen met jongens van hun leeftijd, liefst in Eindhoven. • *Mily Willems (16), Singellaan 2, Vianen (Z.-H.)*, zoekt een correspondentievriendin of -vriend in Nederland of Engeland. • *Adrie de Vos (13), Nieuwstraat 42, De Blesse (Fr.)*, wil corresponderen met een jongen van veertien of vijftien jaar. • *Jan Hameeteman (12), Oosterweg 41, Ouddorp (Z.-H.)*, wil speldjes ruilen. • *Hans Edink, Veenvalckstraat 14, Kampen*, wil sigarebandjes en suikerzakjes ruilen. • *Gerard Sneeuw (15), Ruysdaelstraat 3, Alphen a. d. Rijn*, wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd. • *Eddy de Vries (15), Stellingwerffstraat 28, Medemblik*, zoekt een correspondentievriendin in Nederland of Frankrijk. Hobby's: muziek en film. • *Geke Koetje, J. H. W. Robersstraat 156, Enschede*, wil corresponderen met een r.k. meisje of jongen van veertien jaar. • *Wim Renaud (16), Hogeweg 48, Amsterdam-O.*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd, liefst niet in Noord-Holland. • *Anja Martinu (11), Havenstraat 81, Ridderkerk (Z.-H.)*, en *Willie Plaisier (11), Lagendijk 99, Ridderkerk (Z.-H.)*, willen corresponderen met twee meisjes of jongens van hun leeftijd in Zuid-Limburg. • *Annet Wüstefeld (14), Marthalaan 23, Enschede*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd in Duitsland of Engeland. Hobby: muziek. • *Hugo Wüstefeld (10), Marthalaan 23, Enschede*, wil corresponderen en postzegels (Nederland en overzee) ruilen met een jongen van zijn leeftijd. • *Jan Zuydwegt, Vijverstraat 10, Ierseke*, wil Willem-II-sigarebandjes ruilen. • *Hennie de Gast (14), Koninginnelaan 12, Nieuwe-Tonge (Z.-H.)* wil corresponderen met een meisje of jongen tussen veertien en zestien jaar. • *Cobie Gebraad (14), Weistraat 34, Nieuwe-Tonge (Z.-H.)*, wil corresponderen met een meisje of jongen tussen veertien en zestien jaar. • *Alie Groeneweg (14), Schenkeldijk 13, Klaaswaal (Z.-H.)*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. • *Nel Christen (15), Van Heuven Goedhartstraat 83, Schiedam* en *Jenny Smit (15), Schimmelpenningstraat 25, Schiedam*, willen corresponderen met Duitse jongens van hun leeftijd. Wie heeft adressen? • *Rina Fischer (18), Nijkampenweg 5, Emmen (Dr.)*, en *Gré Bos (17), Lange Vest 24, Emmen (Dr.)*, zoeken twee r.k. correspondentievrienden van hun leeftijd, liefst in het zuiden van Nederland of Duitsland. • *Tinneke Maatje (18), Stichtingstraat 29, Zwartemeer*, en *Hillie de Vries (18), Dorphuiswijk 10, Zwartemeer*, zoeken een correspondentievriend van hun leeftijd, liefst een Indische jongen. • *Willy v. d. Markt (17), van Vessemstraat 2, Tilburg, Marianne Nuyten (17), van Vessemstraat 8, Tilburg*, en *Liesbeth van Riel (16) Kruisvaarderstraat 103, Tilburg*, willen corresponderen met Nederlandse jongens van hun leeftijd. • *Ru Verhoeven (15), Wilhelminastraat 20, Waalwijk*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Bineke Stulp (13), Bandoengstraat 38A, Groningen*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. Hobby's: gymnastiek, handbal, zwemmen. • *Marie-José Zwijnenberg, Burg. Bentinckstraat 13, Olst (Ov.)*, wil corresponderen met een r.k. meisje

Vervolg op blz. 19

MUG en MIK

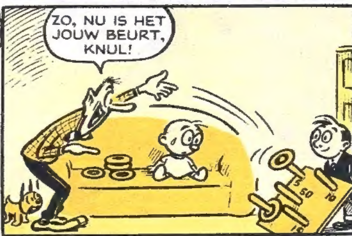

Vragen staat vrij

Jan Keijzers in Bakel wil graag iets weten over de ankylosaurus. Dit voorhistorische dier leefde in het Krijttijdperk, zeventig à tachtig miljoen jaar geleden. Het had een klein, gedrongen lichaam, dat geheel werd beschermd door zware benen platen. De staart eindigde in een geweldige, knotsachtige beendermassa, waarmee het dier gevoelige slagen kon toebrengen. Een museum, waar je meer over voorhistorische dieren te weten kunt komen — de tweede vraag van Jan — is het Rijksmuseum voor natuurlijke historie in Leiden, Lange Raamsteeg 2a. Het is dagelijks, behalve zondags, geopend en de toegang is gratis. Openingstijden: 9.00-12.00 en 13.30-17.00 uur.

Marjo Goossens in Amsterdam: jouw naam is waarschijnlijk afgeleid van Maria, dat de lieflijke, de goddelijke, de heerseres betekent. De naam kan echter ook afgeleid zijn van Marjolein. Deze naam komt van het oud-Franse marjoler, dat strelen betekent. Betekenis van Marjolein dus: de strelende.

Het verborgen document

BOB HEEFT DA SILVA HET VOOR HEM BELASTENDE DOCUMENT AFHANDIG GEMAAKT, MAAR DOOR EEN VAAS OM TE STOTEN VERRAADT HIJ ZIJN SCHUILPLAATS. DA SILVA KOMT HEM NA...

KIJKEN OF HIJ MIJN BEKENTENIS BIJ ZICH HEEFT!

NIETS! HIJ HEEFT HET PAPIER ERGENS VERSTOPT!

IK HEB GEEN ZIN OM HET HELE HUIS AF TE ZOEKEN, DUS...

DIT ZAL WEL HELPEN!

ZO, VRIEND, LUISTER NU EENS GOED!

JE VERKNOEIT JE TIJD, DA SILVA! DOOR MIJ NEER TE SCHIETEN KRIJG JE HET DOCUMENT NIET IN HANDEN! ANDEREN ZULLEN HET VINDEN EN DAN BEN JE ER TOCH BIJ!

WEES MAAR NIET BANG! IK ZAL JOU NIET NEERSCHIETEN...

ALS JIJ WEIGERT MIJ HET DOCUMENT TE GEVEN, BETEKENT DAT HET EINDE VAN LORD WILSON EN ZIJN KNECHT!
BANDIET!

WELNU?
!?

GOED, KOM MAAR MEE! IK ZAL JE HET PAPIER GEVEN!

ZOU DIT EEN VALSTRIK ZIJN OF NIET?
LOUIS HACHE

Prinses Debbie

DEBBIE WAS PRINSES GEWORDEN VAN HET OOSTERSE LAND BARAWAK. OP ZEKERE DAG KWAM HAAR VRIENDIN LINDY HAAR OPZOEKEN.

DE EERSTE MINISTER WAS DEGENE, DIE LINDY IN LONDEN HAD ONTVOERD...
HET SPIJT ME, MAAR IK HEB WEINIG TIJD, HOOGHEID!
U KUNT HAAR TOCH WEL EEN HAND GEVEN?

IK... IK BEN VERKOUDEN EN IK WIL HAAR NIET AANSTEKEN!
VERKOUDEN? NOU, DAN KUNT U BETER NAAR HUIS GAAN!

WAT EEN VREEMDE MAN! ZEG, HIJ KOMT ME BEKEND VOOR!
DAT KAN HAAST NIET. HIJ IS GELOOF IK NOOIT IN ENGELAND GEWEEST. MAAR HIJ DEED WEL VREEMD!

DE VOLGENDE MORGEN ARRIVEERDE DE AMERIKAANSE OLIE-MAGNAAT.
HIER IS HET GELD, HOOGHEID! IK GA NU WERKLIEDEN AANWERVEN VOOR DE AFBRAAK VAN HET PALEIS!
DANK U WEL! TJONGE, IK HEB NOG NOOIT ZOVEEL GELD GEZIEN!

IK ZAL HET VEILIG IN DE SAFE OPBERGEN. ALLEEN DE EERSTE MINISTER EN IK HEBBEN EEN SLEUTEL!

VLAK VOOR DE FEESTELIJKHEDEN BEGONNEN VERSCHEEN LINDY.
ZAL IK JE EENS WAT ZEGGEN? DE EERSTE MINISTER IS DEGENE DIE MIJ IN LONDEN HEEFT ONTVOERD!
DAT KAN NIET, LINDY! HIJ WAS OP DIE TIJD HIER IN BARAWAK!

DAT WIL ZEGGEN... HIJ WAS NIET OP HET VLIEGVELD TOEN IK AANKWAM! ZOU HIJ TOEN IN ENGELAND...

ALS HET FEEST VOORBIJ IS, ZULLEN WE DEZE KWESTIE EENS GRONDIG ONDERZOEKEN!

INTUSSEN WAS OP DE BINNENPLAATS VAN HET PALEIS DE KONINKLIJKE RIJKOETS VERSCHENEN.
DE KOETSIERS WAREN HANDLANGERS VAN DE EERSTE MINISTER...

De slavenkoopman van Pompeï

DE ROMEINSE OFFICIER MARCUS CERENIUS VALIA EN ZIJN VRIEND DE GALLIËR KELTON ACHTERVOLGDEN MET EEN GROEP SOLDATEN ENKELE SLAVENJAGERS, DIE ONSCHULDIGE GALLIËRS ALS SLAVEN WILDEN VERKOPEN. BIJ DE RIVIER DE RIJN RAAKTEN VALIA EN ZIJN MANNEN IN GEVECHT MET GERMAANSE ROVERS, DIE SPOEDIG WERDEN VERSLAGEN.

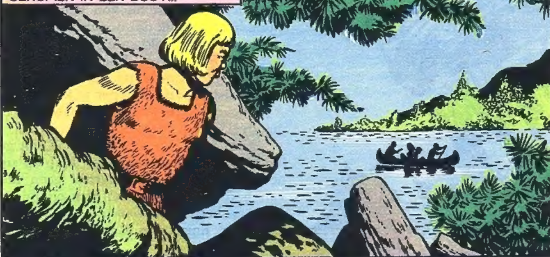
VALIA BRACHT VERSLAG UIT AAN ZIJN COMMANDANT EN DE RECHTER. TRIBUUN HOLCONIUS NAM NU HET BEVEL OVER, DE SOLDATEN KEERDEN TERUG NAAR HUN KAMP IN ERECHSDIEPTE EN NAMEN DE GEVANGENEN MEE.

INTUSSEN ZWIERF KELTON MISTROOSTIG LANGS DE RIVIER. URENLANG ZOCHT HIJ NAAR SPOREN VAN MILJA EN UDON, MAAR TEVERGEEFS.
ER STAAN VEEL SPOREN IN HET SLIB, MAAR ZE ZIJN VAN GERMANEN EN ROMEINEN. MILJA EN UDON ZIJN HIER NIET GEWEEST. MISSCHIEN OP DE ANDERE OEVER?

ENKELE DAGEN LATER...
NOG STEEDS GEEN SPOOR VAN MILJA EN UDON. IK DENK DAT... WIE ROEPT DAAR?
HEE DAAR!

MAAR... BEN JIJ HET, WULF?
JA. IK HEB ME HIER SCHUILGEHOUDEN. IK WAS EEN VAN DE GEVANGENEN VAN BARSIUS, MAAR IK BEN ONTSNAPT EN HEB VEILIG DE OEVER BEREIKT TOEN HUN BOOT OMGESLAGEN WAS. IK GA WEER TERUG NAAR THORM!

WULF VERTELDE DAT HIJ LATER HAD GEZIEN DAT MILJA EN UDON OPNIEUW DOOR BARSIUS EN EEN ANDERE ROMEIN WAREN MEEGENOMEN IN EEN BOOT...

GELUKKIG! ZE ZIJN DUS NIET VERDRONKEN! IK ZAL HEN VOLGEN EN BEVRIJDEN! IK HEB BELOOFD GOED VOOR HEN TE ZORGEN, DUS...
ZE WORDEN VAST EN ZEKER NAAR DE SLAVENMARKT IN MEDIOLANUM GEBRACHT. HET ZAL JE VELE DAGREIZEN KOSTEN OM DAAR TE KOMEN. JE ZULT OVER DE BERGEN MOETEN TREKKEN. BOVENDIEN, DE WINTER BREEKT AAN, KELTON!

KELTON NAM AFSCHEID VAN WULF EN VERZOCHT HEM DE GROETEN OVER TE BRENGEN AAN CENTURIO VALIA. HET JAAR 78 LIEP INTUSSEN TEN EINDE EN DE EERSTE WINTERSTORMEN STAKEN OP TOEN KELTON ZIJN BIJNA HOPELOZE TOCHT NAAR HET ZUIDEN BEGON...

De dubbelganger

door Sef Muris

Vele kilometers had Jim Dixon die dag gereden en hij was blij toen hij eindelijk, bij het vallen van de schemering, het stadje Cleburne in de purperkleurige schaduwen van het dal zag liggen. Hij reed verder langs de zachtglooiende hellingen en bereikte na enige tijd een tamelijk brede weg, die naar het stadje voerde.

Het eerste dat Jim Dixon deed toen hij in Cleburne aankwam, was een onderdak zoeken voor zichzelf en voor zijn paard. Hij besprak een kamer in een van de weinige hotels en bracht daarna zijn paard naar de stal, die achter het hotel gelegen was. „De haver zal je wel smaken, ouwe kameraad," mompelde hij tegen het dier, terwijl hij het over de zijdeachtige nek streelde. Nadat hij zijn trouwe viervoeter had verzorgd, ging hij naar de eetzaal van het hotel, waar hij zich de maaltijd uitstekend liet smaken.

Toen hij gegeten had, voelde Jim zich weer volkomen fit. Hij stak een sigaret op en genoot met een voldane trek op zijn gezicht van de tabak. Na enige tijd stond hij op, zette zijn hoed op zijn weelderige zwarte haardos en ging de straat op.

Hij richtte zijn schreden in de richting van het gebouw, waar de sheriff van Cleburne zetelde. Het huis lag een eindje van de drukke winkelstraat af. Toen hij er vlakbij was, keek hij scherp om zich heen of niemand hem volgde en toen hij geen mens in zijn nabijheid bespeurde, klopte hij aan.

De deur werd geopend en vlug stapte Jim naar binnen. Een tweede deur ging open en Jim trad het kantoor van sheriff Clark Higgins binnen.

„Beste Jim," zei de sheriff, terwijl hij hem de hand schudde, „wat ben ik blij dat je mijn brief hebt ontvangen en dat je zo vlug bent gekomen."

Jim zag duidelijk dat zijn oude vriend mager was geworden en dat hij een bezorgde trek op zijn gezicht had.

De sheriff schoof een stoel voor hem bij en ging zelf achter zijn bureau zitten.

„Mijn beste Clark," zei Jim, „vertel me maar eens wat je dwars zit. Als ik me niet vergis is het niet je gewoonte om hulp van anderen in te roepen bij het oplossen van allerlei zaakjes. Hoe beroerd of lastig iets is, jij doet het altijd graag zelf."

„Ja, dat is zo. Ik zou je hulp ook niet gevraagd hebben als mijn bestaan als sheriff niet op het spel stond. Talrijke roofovervallen hebben er de laatste tijd in Cleburne en omgeving plaatsgevonden en ik heb het niet klaargespeeld de daders te arresteren. De bevolking is ontevreden, men maakt me belachelijk en zegt dat ik als sheriff geen knip voor mijn neus waard ben."

„Je schreef me, dat je een bepaalde persoon ervan verdenkt de leider te zijn van de bende, die al die roofovervallen heeft gepleegd. Kun je die kerel niet achter slot en grendel krijgen?"

„Als dat zo was, dan zat jij nu niet hier, Jim. De man die ik verdenk heet Frank Garrison en is een uiterst sluwe kerel. Enkele van de mensen, die door de gemaskerde bandieten zijn overvallen, meenden in één van hen Garrison te hebben herkend. Maar deze lachte hen vierkant uit, want hij kon bewijzen dat hij op het ogenblik dat de misdaad plaatsvond in een bepaald café was. Het is om je dood te ergeren. Eén keer, bij een overval op de postkoets, zat hij zelfs met mijn assistent Tom Harper te kaarten."

„Hoeveel bandieten zijn meestal bij die overvallen betrokken?"

„Soms twee, soms drie. Het is ook gebeurd dat het slachtoffer een klap op zijn hoofd kreeg en er natuurlijk geen idee van had wie en hoevéel mensen bij die misdaad betrokken waren."

„Waar huist die Garrison? In een hotel?"

„Nee, hij heeft hier een eigen huis. Twee mannen, die hoogstwaarschijnlijk met hem samenwerken, wonen bij hem in. In de stallen staat een aantal prachtige paarden. Soms trekken ze erop uit om goud te gaan zoeken, zoals ze zelf beweren. Als ik hen aan de tand voel — en dat heb ik de laatste tijd meermalen gedaan — houden ze vol dat ze van hun goudvondsten royaal kunnen leven."

„Kan het niet zijn, dat ze de waarheid spreken? Ik bedoel: is het mogelijk dat jij de verkeerde mensen verdenkt?" vroeg Jim.

„Het kan waar zijn, maar ik geloof er niks van. Dat goudzoeken is larie, want in de wijde omtrek van Cleburne heeft nooit iemand goud gevonden. Om goud te zoeken zouden ze verder moeten wegtrekken en dat doen ze niet. Meestal zijn Garrison en zijn trawanten hier in Cleburne, waar ze geld verteren alsof ze miljonair zijn."

„Ik zal proberen je te helpen, Clark," zei Jim. „Ik ben pas een paar keer in Cleburne geweest en dat was jaren geleden, dus niemand zal me herkennen of vermoeden dat ik een particulier detective uit El Paso ben. Natuurlijk mag niemand erachter komen dat wij elkaar kennen en contact met elkaar hebben."

„Dat is logisch," zei Higgins, „en daarom heb ik je in mijn brief ook gevraagd 's avonds te komen en voorzichtig te zijn."

„Wat ik nu nog van je wil weten," ging Jim verder, „is op de eerste plaats waar het huis van Garrison staat en waar ik hem meestal kan vinden. Verder wie zijn kameraden zijn."

„Halverwege de hoofdstraat ligt het café De Vriendenkring en het tweede huis aan de rechterkant van dat café is de woning van Garrison. Meestal kun je hem in De Vriendenkring vinden, waar hij zit met zijn vrienden Turner en Douglas. Garrison is ongeveer dertig jaar, hij is één meter tachtig lang en heeft een brutale oogopslag. Hij draagt twee revolvers net als jij."

„Ja, ik heb me maar als cowboy uitgedost," antwoordde Jim glimlachend. „Ik pronk weer met mijn revolvers ten teken dat ik scherpschutter ben. Misschien zal ik ze straks nog weleens gebruiken moeten ook."

„Jim, ga alsjeblieft voorzichtig te werk," zei Clark Higgins met een bezorgde klank in zijn stem. „Die kerels zijn gevaarlijk."

„Maak je geen zorgen, Clark," antwoordde Jim. „Morgenavond tegen een uur of negen kom ik je weer op dezelfde geheimzinnige manier bezoeken en ik hoop dat ik dan goed nieuws voor je heb."

De twee vrienden namen afscheid en het eerste dat Jim vervolgens deed was het huis van Garrison opzoeken. Er scheen niemand thuis te zijn, want er brandde nergens licht. Hij sloop om het huis heen en bereikte de stallen. Het zachte gehinnik van paarden drong tot hem door. Voor de rest heerste er een doodse stilte rondom het huis.

Bliksemsnel dook hij weg achter de zijmuur van de stal.

Juist wilde Jim zich naar het café De Vriendenkring begeven toen hij een ruiter het erf hoorde oprijden. Bliksemsnel dook hij weg achter de zijmuur van de stal. De onbekende reed tot vlak voor de staldeur, steeg van zijn paard en bracht het dier naar binnen.

Jim gluurde om de hoek van het gebouwtje en hij meende Garrison te zien. Voor zover in het donker viel uit te maken klopte de beschrijving, die Higgins gegeven had, precies. Van de andere kant kon het natuurlijk ook een van Garrisons vrienden zijn. Het uiterlijk van deze mannen had Higgins niet beschreven. Eigenlijk had hij het hem moeten vragen.

De man kwam uit de stal en ging het huis binnen. Jim nam de kans waar om zich ongezien weer naar de straat te begeven. Even later stapte hij door de draaideur het café De Vriendenkring binnen. Hij liep naar het buffet en bestelde een glas bier. Nadat hij zijn glas leeggedronken had, liep hij naar een tafeltje, waar een groepje mannen aan het kaarten was. Hij ging achter hen staan.

Jim deed alsof hij grote belangstelling had voor het spel, maar intussen liet hij zijn blikken onderzoekend door het café dwalen. Tenslotte bleven zijn ogen rusten op een van de tafeltjes aan zijn rechterkant. Hij moest zich sterk vergissen als niet een van de spelers, die daar zaten, Garrison was. Al gauw werd zijn vermoeden bevestigd. Hij hoorde een van de mannen zeggen: „Garrison, je hebt weer geluk." Het duurde niet lang of hij wist ook wie Turner en Douglas waren.

Jim liep terug naar het buffet en dronk een glas bier. Intussen overdacht hij de situatie. Toen hij het café was binnengekomen, zaten Garrison en zijn vrienden al te kaarten. Er moest dus nog een vierde lid van de bende zijn, de man die hij de stal had zien binnengaan. Deze leek sprekend op Garrison. Kon het zijn dat de slachtoffers van de roofovervallen hem voor Garrison hadden aangezien? De sheriff had geen vermoeden van het bestaan van deze vierde man. Hij was de grote onbekende in deze zaak. Waarschijnlijk hield hij zich overdag ergens schuil en kwam na het invallen van de duisternis naar het huis van Garrison. 's Nachts pleegde hij de overvallen en de slachtoffers meenden met Garrison te doen te hebben. In werkelijkheid was het zijn dubbelganger die ze zagen.

Deze vierde man moet ik in de gaten houden, besloot Jim bij zichzelf. Hij betaalde zijn bier en liep naar buiten. Hij ging naar het huis van Garrison, bespiedde het van alle kanten, maar zag nergens licht branden. Durfde de onbekende geen licht te maken of had hij de woning intussen weer verlaten?

Plotseling kwam een bang vermoeden bij Jim op. Stel je eens voor dat de vreemdeling vanavond naar Cleburne was gekomen om hier een misdaad te plegen. Jim liep langs de straten van het stadje en keek of hij nergens iets verdachts kon bespeuren. Behalve enkele personen, die uit de cafés kwamen, was er nergens iemand te zien.

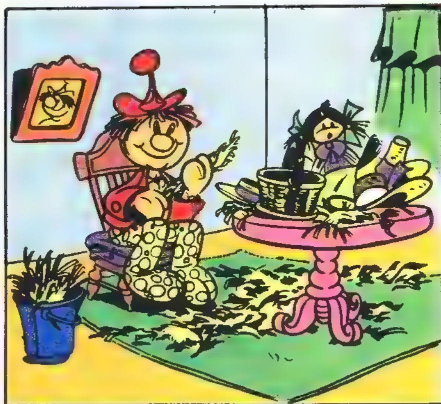
Gesteld dat die vreemdeling inderdaad iets van plan was, wie zou hij dan willen beroven? peinsde Jim. Een voorbijganger op straat loonde meestal de moeite niet. Een rijke veeboer, die net een kudde vee had verkocht, in zijn hotel

Vervolg op bladzijde 14

SPELEND

„Hee, het is vandaag de vierentwintigste," zei Willie Stropop op een morgen. Hij had juist een blaadje van de kalender afgescheurd en opeens schoot hem iets te binnen. „Als ik me goed herinner, is er vandaag iemand jarig," zei hij. „Maar wie is dat nu?"

Willie piekerde en peinsde, maar hij kon er niet op komen wie er die dag jarig was. Daarom nam hij het volgende besluit. „Ik maak een hele serie cadeautjes," zei hij, „en die deel ik uit onder mijn vrienden. Dan weet ik in elk geval zeker, dat degene die jarig is iets krijgt!"

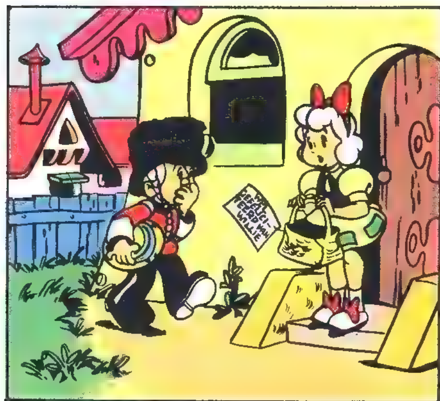

Vlug ging Willie van stro allerlei leuke dingen maken en toen ze klaar waren, ging hij ze ronddelen onder zijn vrienden. Het was nog heel vroeg in de morgen en daarom legde hij de cadeautjes op de stoep van hun huizen. „Wat zullen ze straks opkijken!" lachte hij.

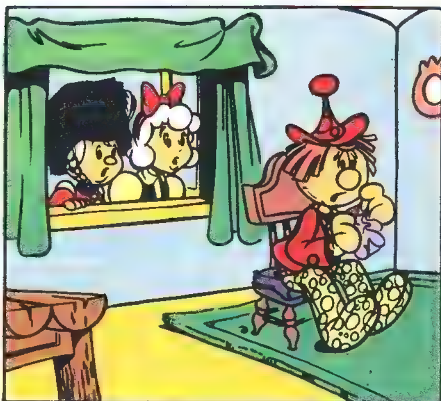

Toen Tommie die morgen wakker werd en naar buiten kwam, keek hij heel verbaasd toen hij op de stoep van zijn huis een mooie strooien hoed zag liggen. Er zat een kaartje aan, waarop stond: „Wel gefeliciteerd van Willie". „Alle mensen," zei Tommie, „wat heeft dat te betekenen?"

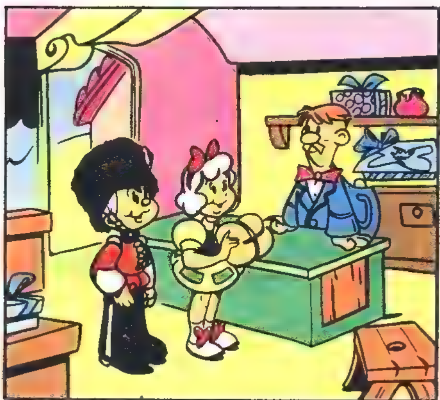
SPEELGOED

Vlug ging Tommie naar het huis van Dollie. Dollie stond op de stoep en in haar handen had ze een strooien boodschappenmandje. Aan het mandje hing een kaartje en daar stond ook op: „Wel gefeliciteerd van Willie". „Ik snap er niets van," zei Tommie. „Kom eens mee!"

Ze gingen samen naar het huis van Willie. Hij zat in de kamer en ze hoorden hem zeggen: „Wat mal dat ik er maar niet op kan komen wie er vandaag jarig is! Ik heb iedereen nu wel een cadeau gegeven, maar ik weet nog steeds niet wie het eigenlijke feestvarken is!"

Toen begreep Tommie wat er aan de hand was. „Hij is vergeten wie er de vierentwintigste jarig is!" lachte hij. „Ik heb een plannetje. Kom mee!" Samen met Dollie ging hij naar een winkel in feestartikelen en kocht daar een voorraad slingers en een paar cadeaus.

Daarna gingen ze terug naar Willies huis. Willie keek vreemd op toen ze binnenstapten en hij keek nog vreemder toen ze de slingers gingen ophangen. Maar opeens schoot hem te binnen wie er die dag jarig was: dat was hij zélf! Dank zij Tommie en Dollie werd het een leuk feest!

De dubbelganger

Vervolg van bladzijde 11

overvallen, leek hem onwaarschijnlijk. Daarvoor had hij hulp nodig van Garrison of van een van zijn kornuiten, want die kenden de situatie in Cleburne beter. Wat bleef er dan nog over? Een winkel plunderen of. . . een bank?

Ja, dat zou het kunnen zijn. Snel richtte Jim zijn schreden in de richting van het bankgebouw van het stadje. Toen hij er de eerste keer langs liep, bespeurde hij niets verdachts. Nu ging hij naar de achterkant van het gebouw en onderwierp dit aan een onderzoek.

Alle mensen, ik heb geluk, dacht Jim, toen hij zag dat een klein raam was geforceerd. Verdekt opgesteld bleef hij wachten tot de insluiper weer naar buiten zou komen. Het waren spannende minuten. Eindelijk werd zijn geduld beloond. Een man wrong zich door de nauwe opening naar buiten, keek vlug om zich heen of hij iemand zag en sloop vervolgens langs de muur van het gebouw naar de straat. Jim liet hem gaan, maar bleef hem op enige afstand volgen. Dit moest de vierde man van de bende zijn en toen hij hem Garrisons woning zag binnengaan wist hij genoeg. Vlug zocht hij de sheriff op en bracht hem op de hoogte van zijn ontdekking.

„Tjonge, Jim, wat heb jij spoedig licht in deze duistere zaak gebracht!" riep de verbaasde sheriff uit.

„Ik heb geluk gehad, Clark," zei Jim bescheiden.

„Wat doen we nu?" vroeg Higgins.

„We laten Garrison en zijn kornuiten rustig naar huis gaan. Als ze een paar minuten binnen zijn, overvallen we hen. We hebben nu geen tijd om de directeur van de bank op de hoogte te brengen en te vragen wat er gestolen is. Eerst moeten we die bandieten arresteren."

De assistent-sheriff Tom Harper, die door Higgins was geroepen, stelde zich verdekt op achter Garrisons huis en de sheriff en Jim gingen naar de voorkant. Ze moesten lang wachten, maar eindelijk kwamen de drie mannen — Garrison, Turner en Douglas — thuis.

Ze gingen het huis binnen en even later werd het licht ontstoken. De mannen der wet wachtten een minuut of vijf, waarna de sheriff op de deur klopte. Even daarna werd de deur geopend; Garrison stond zelf in de gang. Hij zag de sheriff en schrok zichtbaar.

„Garrison, ik moet je even spreken," zei de sheriff en terwijl hij de deur met zijn voet verder opengooide, duwde hij de verbaasde Garrison een revolver in de maag. „Steek je handen omhoog en ga naar binnen," beval de sheriff.

Achter de beide mannen stapte Jim naar binnen. Hij had in iedere hand een revolver. De drie mannen in de voorkamer waren zó verrast dat ze niet aan tegenstand dachten. Op bevel van de sheriff gingen hun handen langzaam de lucht in.

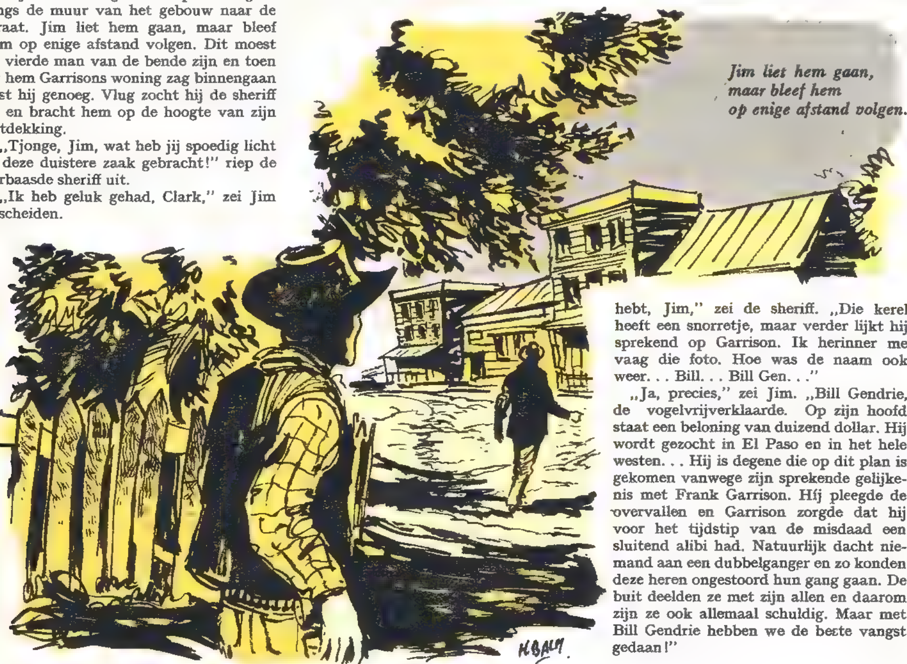
Tom Harper kwam nu ook binnen en deed de vier boeven de boeien aan. Intussen keken Higgins en Jim naar de tafel, waarop het gestolen geld lag, dat de bandieten blijkbaar aan het tellen en verdelen waren.

„Garrison, wie is die man daar?" vroeg de sheriff en hij wees op de onbekende vreemdeling.

„Dat is mijn broer," Garrison.

„Die dubbelganger van Garrison heeft je om de tuin geleid, Clark," zei Jim. „Nu ik hem daar zo zie staan, weet ik opeens wie hij is en waarom hij zich schuilhield. Misschien heb je zelf een paar weken geleden zijn foto aan laten plakken. Die twee kerels zijn helemaal geen broers!"

„Nu je het zegt geloof ik dat je gelijk

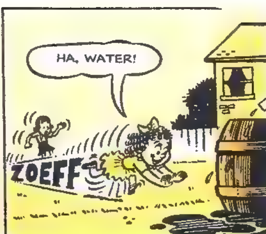
Jim liet hem gaan, maar bleef hem op enige afstand volgen.

hebt, Jim," zei de sheriff. „Die kerel heeft een snorretje, maar verder lijkt hij sprekend op Garrison. Ik herinner me vaag die foto. Hoe was de naam ook weer. . . Bill. . . Bill Gen. . ."

„Ja, precies," zei Jim. „Bill Gendrie, de vogelvrijverklaarde. Op zijn hoofd staat een beloning van duizend dollar. Hij wordt gezocht in El Paso en in het hele westen. . . Hij is degene die op dit plan is gekomen vanwege zijn sprekende gelijkenis met Frank Garrison. Hij pleegde de overvallen en Garrison zorgde dat hij voor het tijdstip van de misdaad een sluitend alibi had. Natuurlijk dacht niemand aan een dubbelganger en zo konden deze heren ongestoord hun gang gaan. De buit deelden ze met zijn allen en daarom zijn ze ook allemaal schuldig. Maar met Bill Gendrie hebben we de beste vangst gedaan!"

BETSY

IK GA WINKELEN MET MEVROUW POST. WIL JIJ OP LIESJE LETTEN?
GOED, HOOR!

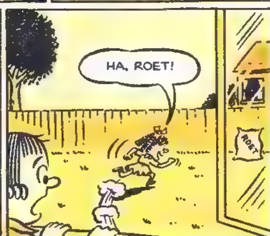

HA, WATER!
ZOEFF

IKKE SPELEN!

KOM MEE, IK ZAL JE WASSEN!

BLUB! BLUB!

IK ZAL HAAR MAAR BINNEN HOUDEN!

HA, ROET!
ROET

NEE, NIET DOEN!

WAT BEN JIJ TOCH EEN KLEINE VIESPUK!

IK HEB HAAR AAN MIJN STOEL GEBONDEN, NU KAN ZE NIET WEG!

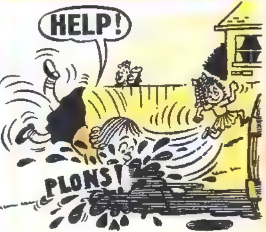

HA, KOLEN!

IKKE SPELEN!
ALLE MENSEN!

BLIJF DAAR ZITTEN, DAN ZAL IK JE JURK WASSEN!

EN DENK EROM DAT HET NIET WEER GEBEURT, HOOR!

HA, MODDER!
KOM HIER JIJ!

HELP!
PLONS!

BETSY, WAT ZIE JE ER UIT!!
JA, ZE KAN EEN VOORBEELD NEMEN AAN LIESJE!

BILLIE TURF, het dikste studentje ter wereld

HEDEN TONEELUITVOERING IN DE OPENLUCHT TEN BATE VAN DE ARMEN. L.LURF ZORGT VOOR DE VERVERSINGEN
WAT ZULLEN WE NOU HEBBEN? WIE IS IN VREDESNAAM DIE L. LURF?
DAT BEN IK! LEO LURF!
VERVERSINGEN
THEE GEBAK LIMONADE

VAN NU AF AAN BEN JIJ RIDDER EN ZORG IK VOOR DE VERVERSINGEN!
HEDEN TONEELUITVOERING IN DE OPENLUCHT TEN BATE VAN DE ARMEN. B.TURF ZORGT VOOR DE VERVERSINGEN

HOE HALEN ZE HET IN HUN HOOFD OM BILLIE DAT BAANTJE TE GEVEN?
HEDEN TONEELUITVOERING IN DE OPENLUCHT TEN BATE VAN DE ARMEN. B.TURF ZORGT VOOR DE VERVERSINGEN

ZO, IK ZAL VAST WAT NAAR MIJN KAMER BRENGEN!
THEE GEBAK LIMONADE

ZIJN JULLIE KLAAR, JONGENS?
O, DAAR IS MENEER KWEL! IK ZAL MIJN BUIT MAAR EVEN LATEN VERDWIJNEN!

BRENG DAT OUDE KANON NAAR HET TONEEL, JONGENS! WE GAAN BEGINNEN MET ONS HISTORISCHE TONEELSTUK!

VAL AAN, MANNEN! LAAT UW KANON DONDEREN! VUUR!
WAT SPELEN ZE GOED, HÈ?
HET KANON IS NIET GELADEN, HOOR!

MAAR HET KANON BLEEK WÉL GELADEN TE ZIJN...
LIEVE HELP!
BOEM!

IK MOET EENS EEN HARTIG WOORDJE MET JOU SPREKEN, KWEL!
LAAT IK EVEN VAN DE VERWARRING GEBRUIK MAKEN!
VERVERSINGEN

ZO, DIT GA IK OP EEN RUSTIG PLAATSJE VERORBEREN!
GESLOTEN

WEET JE WAT, IK KLIM BOVEN IN DE OUDE TOREN!

MAAR IN DE TOREN...
HALT! WIE IS DAAR?
EEN VRIEND MET ETEN! GA OPZIJ!
GEEF DAT ETEN MAAR HIER!

HALT, BILLIE! HET IS NIET VEILIG OM VERDER TE GAAN!
BEMOEI JE NIET MET MIJN ZAKEN!

HELP!
IK ZEI TOCH DAT HET NIET VEILIG WAS?

HET SPIJT ME VRESELIJK DAT DIT GEBEURD IS!
MIJN KAPSEL IS BEDORVEN!
ER ZIT JAM IN MIJN BAARD!
SLOTGRACHT

SLOTGRACHT

HELP! IK GA NAAR DE KELDER!

HELP! STUUR EEN REDDINGBOOT!
DAT WAS ZEKER WÉÉR EEN VAN JE FLAUWE GRAPPEN! IK KRIJG JOU NOG WEL, VADER!
KIJK MIJN HAAR EENS!
MIJN HOED IS NAAR DE MAAN!

GELUKKIG, ZE GAAN WEG! WAT EEN TOESTAND!
HELP! RED ME!

PLONS!

WEL BEDANKT, MENEER! U VERDIENT EEN MEDAILLE!

HET PUBLIEK IS WEG, MENEER! DEZE COLLECTEBUS IS ZEKER NIET MEER NODIG, HÈ?
JAWEL! GEEF EENS HIER!
GEDENK DE ARMEN

IK KAN ER IN ELK GEVAL BILLIE MEE AFSTRAFFEN!
BEDANKT VOOR HET LEKKERS, BILLIE!
PATS
HELP! IK HEB NIKS GEDAAN!

De gevangene van cel 732

Op zekere dag stapte een bewaker van de gevangenis in Kaapstad na beleefd op de deur te hebben geklopt de kamer van zijn directeur binnen.

„Meneer de directeur, ik geloof dat we er verstandig aan doen de gevangene van cel 732 eens door de dokter te laten ond rzoeken."

D; directeur keek zijn ondergeschikte vragend aan. „Hoezo?" vroeg hij.

„Wel, meneer," zei de bewaker, „hij doet zo vreemd. De hele dag door, van de ochtend tot de avond, doet hij niets anders dan op een stukje papier lijnen en dwarslijnen trekken en dan gaat hij de hokjes, die zijn ontstaan, vol met lettertjes zitten krabbelen."

„Je denkt toch niet..." merkte de directeur enigszins geschrokken op.

De bewaker knikte wat meewarig. „Inderdaad, meneer, ik begin aan zijn verstand te twijfelen."

„Dat is verschrikkelijk," zei de directeur. Even verzonk hij in gepeins. Toen trok hij een lijst naar zich toe en keek die even in. „Victor Orville is zijn naam, nietwaar?"

„Jawel, meneer."

„Goed, ik zal de dokter ervan verwittigen en hem verzoeken zich zo spoedig mogelijk op de hoogte te stellen van de toestand van Orville. Houd hem intussen maar goed in het oog, want men kan nooit weten..."

„Goed, meneer." De bewaker groette en liet de directeur in gedachten verzonken achter.

Victor Orville, vroeger een vooraanstaand man in Engeland, zat in de gevangenis van Kaapstad een straf van vijf jaar uit wegens het veroorzaken van een ernstig ongeluk. Nadat hij in Engeland was veroordeeld, had hij zijn rechters verzocht zijn straf in een ander deel van het Britse koninkrijk te mogen ondergaan, hetgeen hem was toegestaan. Zo was hij in de gevangenis van Kaapstad beland. De gedwongen opsluiting en de verveling dreigden zijn geest te doden. Om dit te voorkomen vroeg Orville om papier en schrijfbehoeften. Hij gedroeg zich voorbeeldig, zodat hem dit niet werd geweigerd. Ook niet toen hij om een woordenboek vroeg.

Niets vermoedend van wat er over hem in de directeurskamer was besproken, zat Victor Orville in zijn cel over een vel papier gebogen. Hij had daarop een vierkant getekend, waarin hij op gelijke afstand van elkaar horizontale en verticale lijnen had getrokken. Hierdoor waren er vakjes ontstaan. In de vorm van een kruis maakte hij sommige van die vakjes zwart. In de blanco hokjes zette hij cijfers en letters. Hierdoor ontstond een woordraadsel of liever gezegd een kruiswoordraadsel. Toen de volgende dag de gevangenisdokter bij Orville op bezoek ging, verbleef hij urenlang in diens cel. Niet omdat Orvilles geest een uitgebreid onderzoek vereiste, zoals de bewaker en de directeur hadden verwacht, maar omdat de dokter een grote belangstelling voor een van Orvilles kruiswoordraadsels bleek te hebben en zich tot het uiterste inspande om ze opgelost te krijgen. Toen diezelfde dag de bewaker de directeurskamer binnentrad, kon hij zijn ogen bijna niet geloven, toen hij zowel de dokter als de directeur ingespannen bezig zag met de vreemde en voor de bewaker onbegrijpelijke ontwerpen van Orville. „Hier zitten grote en ongekende mogelijkheden in," hoorde hij de directeur mompelen.

Korte tijd daarna verscheen het eerste kruiswoordraadsel in een Zuidafrikaans dagblad. Het had meteen een groot succes. In minder dan geen tijd was de oplage van de krant met tweehonderdvijftigduizend exemplaren gestegen. Andere kranten en tijdschriften namen het voorbeeld over en met grote energie en een verbluffend enthousiasme wierpen de lezers zich op de nieuwe hobby, die praktisch geen geld kostte en waarmee zelfs geld viel te verdienen. In slechts een paar jaren werd het kruiswoordraadsel over de gehele wereld bekend.

Toen Victor Orville de gevangenis tenslotte verliet, overhandigde de directeur hem een cheque, waarop een aanzienlijk bedrag stond vermeld. Het was het honorarium, dat Orville in die tijd van dag- en weekbladen voor zijn kruiswoordraadsels had ontvangen. Orville bleef in Zuid-Afrika en kocht in een afgelegen streek een klein landhuis, waarin hij tot aan zijn dood voor de blijkbaar niet te verzadigen puzzelaars zijn kruiswoordraadsels bleef ontwerpen, waarmee hij een vermogen verdiende. Na zijn dood liet hij dit gehele vermogen na aan een oude negerin, die in zijn eenzaamheid zijn enige gezelschap was geweest en zijn huishouding had verzorgd. Ter nagedachtenis aan de man, die het kruiswoordraadsel „uitvond", liet zij een grafsteen vervaardigen, waarin een kruiswoordraadsel was gebeiteld met daaronder de naam Victor Orville. Deze grafsteen is nog te zien op het kerkhof van Kaapstad.

Vervolg van blz. 2

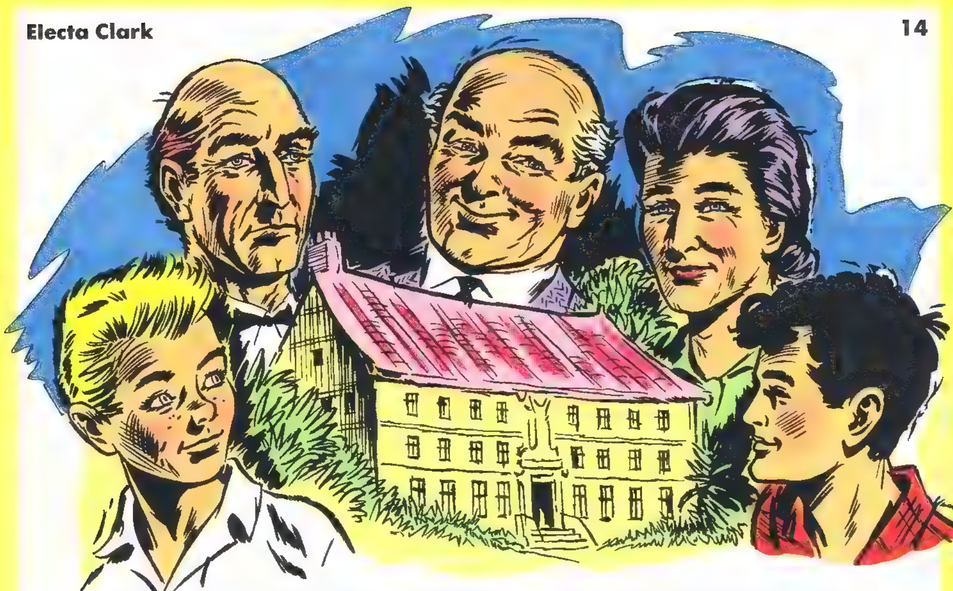
Het komt in de bus

ONZE CORRESPONDENTIE- EN RUILRUBRIEK

of jongen, niet ouder dan veertien jaar. • *Reinder Hadderingh (16), Zuiderdiep 89, Drouwenermond, post Stadskanaal*, en *Henk Vos (17), Zuiderdiep 73, Drouwenermond, post Stadskanaal*, willen corresponderen met twee meisjes van hun leeftijd. • *Piet de Koning, Burg. v. Tuylkade 83bis, Utrecht-N.*, wil corresponderen met een meisje van zeventien jaar. • *Lia van Aard (11), Schoolakkerplein 60, Breda*, wil corresponderen met een meisje uit Brabant of Limburg. Hobby's: foto's van filmsterren, zingen, toneelspelen. • *Ineke Caremans, Fatimastraat 158, Breda*, en *Marie-José Cruysbergs, Rozenlaan 105, Breda*, willen corresponderen met twee meisjes van dertien of veertien jaar, liefst in Zuid-Limburg (Vaals). Hobby's: muziek, schaatsen, zwemmen. • *Jacqueline Gehrmann (13), Jasmijnstraat 46, Middelburg*, en *Jolitta Steijn (14), Jasmijnstraat 28, Middelburg*, willen corresponderen met twee jongens van hun leeftijd. Hobby's: lezen, foto's van filmsterren, twisten, handwerken. • *Piet Gartsen (16), Steylerstraat 23, Tegelen (L.)*, wil corresponderen met een meisje in Enschede. Hobby: sport. • *Geertruida Lubben (16), Wildeplaats K 32, Nieuwe Pekela (Gron.)*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *Robert Couwenberg (16), Leeuwendalersweg 111 hs., Amsterdam-W.*, wil corresponderen met een meisje. • *José Kothman (13), Enschedesestraat 331, Oldenzaal*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *Riet Moekotte (13), Glanerbruggerweg 65, Lonneker-Enschede*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *Ine Kolbrink (15), Ootmarsumsestraat 99, Oldenzaal*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • Wie aan *Peter Sloot (11), Wapse 108, gemeente Diever (Dr.)*, postzegels van Australië, Nieuw-Zeeland, Nieuw-Guinea, Spanje, Rusland of Polen stuurt, krijgt er zegels van Amerika voor terug. • *Irene Scheeres (11), Prins Bernhardstraat 57, Rhenen (Utr.)*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Irene is dol op paarden. • *Lucie Visch (11), Frederik v. d. Paltshof 38, Rhenen (Utr.)*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Hobby's: paarden en tekenen. • *Maja Legius (16), Dr. v. Campenstraat 30, Breda*, en *Trudy in 't Veld (16), Markkade 43a, Breda*, zoeken twee correspondentievrienden. Hobby: sport. • *Emilie Bakker (12), 's-Gravenweg 238, Nieuwerkerk a/d IJssel*, wil corresponderen met een Frans sprekend meisje van haar leeftijd. Hobby: tekenen. • *Arie Vanderham (10), Kerklaan 45, Nieuwerkerk a/d IJssel*, wil postzegels ruilen, eventueel voor suikerzakjes of sinaasappelmerken. • *Ans v. d. Broeke (15), Abeelstraat 67, Breda*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. Hobby: sport. • *Bep v. Baarschot (16), Stadskampstraat 30, Den Bosch*, wil corresponderen met een r.k. jongen. • *Attie Beeuwkes (14), Westenenkerweg 10, Apeldoorn*, wil corresponderen met een jongen of meisje, liefst in Noord-Holland. Attie is een jongen. • *Ali Heukers (16), Burg. v. Royenstraat 255, Hoogezand (Gron.)*, wil corresponderen met een meisje of jongen in België of Nederland. Hobby's: lezen, sport en liedjes verzamelen. • *Fini de Vaan (16), Leyensteinstraat 27, Kerkdriel*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Thea (15) en Mia (13) Zwegers, 2e Kruizemuntstraat 12, Eindhoven*, willen corresponderen met twee meisjes van hun leeftijd, niet in Eindhoven. • *Kees Spies (14), Markt 4, Tiel*, wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd, liefst in Eindhoven of Maasbracht. Hobby: sport. • *Bettie Heckmanns (14), Gouverneurstraat 34, Heerlen*, wil corresponderen met een meisje of jongen in Nederland of Duitsland. Hobby's: zwemmen, schaatsen, lezen, zingen, muziek. • *Willy Kientz, Gerard Doustraat 32, Deventer*, wil corresponderen met een jongen van dertien of veertien jaar. • *Emmy Achterberg (13), Dr. Schaepmanstraat 35, Den Haag*, zoekt een r.k. correspondentievriendin van haar leeftijd.

Electa Clark **14**

De wonderlijke avonturen van Casey McKee

Met tekeningen van Herman Giesen

KORTE INHOUD: *Casey McKee komt in de zomervakantie logeren bij zijn oom, meneer Bouncer. In de tuin van oom Bounce vindt hij in een vogelbad een brief, die aan hem gericht is. Later wordt hij hartelijk verwelkomd door zijn oom. Oom Bounce vertelt dat er de laatste tijd vreemde dingen in zijn huis gebeuren. Een kist met souvenirs uit Afghanistan is bijvoorbeeld verdwenen. Later vindt Casey de kist terug. Hij maakt kennis met Ben, een jongen van zijn leeftijd. Deze vertelt, dat een zekere White geprobeerd heeft de vrachtauto van zijn vader te huren om een kist af te halen bij de villa van Caseys oom. Casey gaat naar het goederenstation waar de butler een kist afhaalt. Op de terugweg wordt hun auto beschoten door een stel bandieten. Thuis wordt de kist, die uit India afkomstig is, uitgepakt. Er komt onder andere een fraai bewerkt doosje uit, dat meneer Bouncer tijdens een verblijf in India gekocht heeft op aanraden van zijn bediende, Philemon Taylor. De dag erna worden Casey en Ben overmeesterd door een jongeman, die een oosterse prins blijkt te zijn.*

Dat was je reinste bluf. Casey wist dat zijn oom geen flauw idee zou hebben waar hij moest zoeken. En dat zou Baars of mevrouw Twigley of iemand anders ook niet hebben. Maar de prins wist niet dat Casey bluftte en weer moest hij nadenken.

„U moet het volgende voor mij doen," zei Casey snel, voordat zijn tegenstander de tijd had om zijn verstand te gebruiken. „U moet Ben hier brengen, veilig. Hij moet vrijkomen. Dan zal ik u naar de. . . de. . . de plek brengen die ik bedoel."

Weer begon de prins met zijn metgezel te praten. Door heel aandachtig te luisteren begreep Casey dat de prins deze kwestie niet met de ander besprak. Hij stelde vragen en gaf bevelen. De man die Casey zo stevig vasthield, was een ondergeschikte, een bediende of zo. Toen zei de prins op scherpe toon tegen Casey:

„Ik geloof dat u een man van uw woord bent. Wilt u mij uw woord geven dat u niet zult trachten te ontsnappen wanneer u uw handen vrij heeft? Rashid moet mijn boodschap overbrengen aan de man die deze Ben als mijn gevangene vasthoudt."

Casey knikte. „Ik beloof dat ik niet zal weglopen of om hulp roepen," zei hij, „totdat ik u naar de plaats heb gebracht waarover ik u verteld heb. Die plaats is nog geen vijf meter hier vandaan." Casey hield even op om na te denken. „Maar nadat ik u naar de plaats geleid heb, ben ik vrij. Dan is het spelletje voorbij."

„Toegestaan," zei de prins. Hij gaf Rashid een bevel in zijn eigen taal. Rashid liet onmiddellijk Caseys polsen los en glipte weg om de boodschap over te brengen. Zonder twijfel ging hij weg om Ben te bevrijden uit de handen van de katnipper.

Casey rekte zich uit en zuchtte van verlichting. Hij stak zijn handen naar voren en begon ze liefkozend te wrijven. Hij peinsde. Als dit nou een avontuur is geweest, dan vind ik er niet zoveel aan.

Het is reuzevervelend om met je handen op je rug te moeten staan. Ik geloof dat ik die vent wel iets schuldig ben. Nou, ik zal het hem betaald zetten!

Terwijl hij op de terugkomst van Ben wachtte ging Casey zolang op het gras zitten om uit te rusten van alle vermoeienissen. Maar de Indiase prins bleef onvermoeid staan. De twee jongens zwegen. Ze keken elkaar met openlijke nieuwsgierigheid aan. Maar een gevoel van vijandschap verhinderde dat ze met elkaar gingen praten.

Na een lange stilte riep Casey uit: „Daar zijn ze! Daar is Ben!" Hij wipte op en nam een enkele sprong. Maar de Indiër zei scherp: „Halt! Stop!" En Casey dacht aan zijn belofte en stopte midden in zijn sprong. Hij wuifde enthousiast naar Ben.

De andere jongen stond een meter of vijftig verderop met Rashid aan zijn ene kant en een andere Indiër aan zijn andere kant. Casey was niet verbaasd om in de andere man zijn messentrekkende vriend van gisteren te herkennen.

„Ben moet helemaal vrij zijn," zei Casey op besliste toon. „Ongekidnapt." Hij voelde zich erg verantwoordelijk voor Bens veiligheid.

De jonge prins maakte een gebaar met zijn hand. De twee bewakers gingen onmiddellijk bij Ben vandaan. Maar de jongen bleef staan waar hij was. Zonder twijfel, dacht Casey, was Ben ook door een belofte gebonden.

„Nu!" zei de prins gespannen tegen Casey. „Leid de weg."

Casey kon bijna niet nalaten om te grinniken. Hij draaide zich om, heel gehoorzaam, en ging de doolhof binnen. De Indiër volgde hem op de voet. Casey ging linksaf en liep bijna helemaal de buitenste kring van de doolhof om. Hij ging twee openingen in de binnencirkel van de heg voorbij. Toen hij bij de derde kwam, draaide hij en ging erdoor. Hij bleef links aanhouden. Toen ging hij door een andere opening in de bladerenmuur, links door de volgende boog en toen rechts.

„Hier," zei Casey, „is het middelpunt van de doolhof."

Hij draaide zich om en bekeek de jongen die hem gevolgd was. Ze stonden in een kleine groene ruimte en de stilte hing zwaar om hen heen. De hoge heggen sloten hen helemaal van de buitenwereld af.

„De doos?" vroeg de prins opgewonden. „Is hij hier? Toon me!"

„Ik heb niet gezegd, dat de doos hier is," kondigde Casey aan. „Ik heb u laten dénken dat de doos hier is. Maar dat is hij niet!"

Casey draaide zich na deze woorden om en verdween vliegensvlug door een opening. De Indiër sprong hem achterna. Maar al was hij nog zo vlug, toen hij het bochtige pad net buiten de binnenste kring inrende, was de snelvoetige Casey al uit het gezicht verdwenen.

„Wacht!" riep de prins met een brullende stem.

Caseys spottende lach was zijn enige antwoord. Dat en het zachte geluid van zijn wegrennende voetstappen. Want Casey, die de draaiingen en de openingen in de doolhof net zo goed kende als het huis van zijn oom, Casey liep weg.

De vreemdeling probeerde hem te volgen. Maar natuurlijk raakte hij volkomen de weg kwijt. Zijn donkere gezicht werd door zijn woede nog donkerder.

„Rashid! Bijey!" riep hij. „Houd hem tegen!" En toen volgde er een stortvloed van Indiase woorden. Maar hij durfde niet te veel lawaai te maken, want hij wilde de bewoners in het huis van oom Bounce niet opschrikken, terwijl hijzelf hier gevangen zat in de doolhof.

Hij rende een andere kant op — die liep dood. Hij draaide zich om en rende door een andere opening — die liep ook dood. Weer terug, een andere proberen. Dat had ook geen zin. Hij raakte steeds meer in de war. Dat was ook de bedoeling geweest van de bekwame ontwerper, die de doolhof heel lang geleden had aangelegd. Hij wilde dat de mensen volkomen verward zouden raken wanneer ze in aller ijl die doolhof zouden willen verlaten.

Terwijl de prins nog steeds woedend heen en weer rende, schoot Casey naar de opening die het dichtst bij het huis lag. Hij gluurde om de heg heen. Geen van de beide Indiërs was te zien. Maar Ben stond

„Wacht!" riep de prins met een brullende stem.

er wel. Hij keek met bezorgde ogen in de richting van de doolhof. Casey zwaaide met zijn arm. Ben knikte als antwoord. Toen vloog Casey als een pijl uit de boog zijn schuilplaats uit. Hij rende naar het huis. Ben, die lang zo hard niet kon lopen, draafde achter hem aan.

Casey keek onder het lopen over zijn schouder en zag dat Rashid de achtervolging inzette, maar hij was een geruststellend grote afstand achter en Casey wist dat de Indiër niet al te dicht bij het huis zou durven komen.

De jongens renden het huis binnen en sloegen de achterdeur dicht.

„We zijn er. We zijn ontsnapt," riep Casey opgewonden. „De prins zit hopeloos vast en het zal hem een heleboel tijd kosten om daaruit te komen! En als die andere lui gaan proberen hem te helpen, dan verdwalen ze allemaal. Reusachtig! Ik hoop dat ze alle drie daar de rest van de dag zullen ronddalven!"

„Wat hebben ze met jou gedaan?" vroeg Ben bezorgd. „Hebben ze je pijn gedaan? Waarom ben je daarin gegaan met die knul? Zei je dat zijn naam Prins is? Kom mee, dan gaan we de politie waarschuwen en dan laten we ze insluiten."

Ze stonden net binnen de achterdeur en praatten opgewonden, maar niet zo luid dat mevrouw Twigley en de dienstmeisjes het konden horen.

„Laten we die platgeslagen Crabtree hier nou niet in betrekken," stribbelde Casey tegen. „Nog niet, in ieder geval. Wij weten toch waar die lui wonen en wat hun bedoeling is — en op dit ogenblik weten we zelfs dat ze toch al vastzitten. Kom vlug, dan gaan we oom Bounce hier alles over vertellen!"

Hij rende al brullend naar de eetkamer: „Mevrouw Twigley! Mevrouw Twigley! Waar is oom Bounce?"

De huishoudster stak haar hoofd om de linnenkast. „Ik ben niet doof," kondigde ze vriendelijk aan.

„Waar is oom Bounce? Waar is Baars? Waar is iets te eten?"

„Je oom is naar de stad gegaan om voor zijn paspoort te zorgen en Baars rijdt hem. En wat dat eten betreft, je kunt honger lijden tot het tijd is om te eten. Maar je kunt wel een glas limonade krijgen, als je het maar ergens anders opdrinkt en niet hier in de eetkamer rommel maakt."

Casey had geen zin om rommel te maken. Hij rende naar de koelkast en haalde er twee flesjes limonade uit, ontdeed ze vlug van hun dopjes en ging met Ben naar de bibliotheek. Hij liet zich in een gemakkelijke stoel zakken, terwijl Ben in een andere plaats nam; toen vroeg Casey naar Bens belevenissen.

Het bleek dat Ben onverwachts door middel van een jioe-jitsoe-greep gevangen was genomen en dat op zo'n knappe manier, dat hij helemaal niet in de gaten had, wat er nu eigenlijk met hem gebeurd

...en daar, in zijn hand, lag een mes met een smal lemmet van blinkend staal.

was. Zijn aanvaller had hem daarna geblinddoekt en een prop in zijn mond gestopt, zodat hij niet om hulp kon roepen. Daarna waren zijn handen stevig op zijn rug gebonden en werd hij ergens naar toe gebracht. Niet ver weg.

„Is dat nou niet je reinste waanzin?" riep Casey uit, die helemaal verdiept was in de avonturen en de limonade. „Drie schurken en wij zijn ze alleen de baas gebleven. Nou ja, met zijn beiden dan. Ik kan gewoon niet wachten tot oom Bounce terug is om het hem allemaal te vertellen!"

„Ja-ha, maar moeten we dit nou niet aangeven?"

„En die vervelende Crabtree weer hier halen? Mij niet gezien! Ben, die drie knullen zullen zich na een tijdje echt wel bevrijden. En dan zullen ze wel weer iets doen, en dan lokken we ze weer in de val."

„Misschien kunnen we dat," zei Ben voorzichtig. „Zeg, je zou me die kist nog laten zien. Die kist waar al die drukte om gemaakt wordt. Heb je hem nog?"

„Hij is boven op mijn kamer, vermomd als wasgoed," vertelde Casey. „Wacht hier maar even, dan zal ik hem halen."

DERTIENDE HOOFDSTUK

De kist wordt geopend

Toen hij de bibliotheek weer kwam binnenrennen met de kist onder zijn arm, zei Casey met een heel besliste stem: „Ik ga dit ding openmaken. Er moet een manier zijn waarop dat kan."

Hij schudde de doos door elkaar. Maar binnenin rammelde er niets.

„Wat zal ik me opgelaten voelen," zei hij grinnikend, „wanneer ik dat ding eindelijk opengekregen heb en dan merk dat er helemaal niks in zit."

Hij ging op de grond zitten en was eindeloos met de kist bezig. Tenslotte zei hij: „Ik geef het op. Ik kan het niet vinden. Hier, Ben, wil jij het eens proberen?"

„Ja," zei Ben. Hij nam de prachtige doos van Casey aan en begon eraan te werken. Hij was geduldiger dan de andere jongen en veel methodischer. Casey ratelde ondertussen door.

„Zeg, Ben, ik bedenk net iets. Die Baars, hè. Stel je voor dat hij echt een schurk is, misschien wel de leider van de bende. En dan neemt hij het besluit om de bende te bedriegen. De bende wil dat natuurlijk voorkomen, dus proberen ze hem dat te beletten door hem op de hoofdweg met een geweer naar de kant van de weg te dwingen. Maar hij weet ertussenuit te komen, dat heb ik je trouwens al verteld, en dan proberen ze dit huis te bestelen en als dat ook niet werkt gooien ze een steen met een briefje eromheen naar hem. Nee, ik vertel je nog eens, Ben, die Baars kunnen we niet vertrouwen. Hij kan best tegen die bende in de auto zijn, maar hij is ook tegen ons."

„Kan best," gaf Ben toe en bleef aan de kist werken.

„Nou dan. Oom Bounce, jij en ik zullen die bandieten moeten vangen, maar vooral ik. Weet je wat ik ga doen? Ik ga wat valstrikken voor inbrekers leggen."

„Heb je die?" vroeg Ben en keek met een grijns op zijn gezicht op.

„Nee, maar ik heb er eens een zien werken. Dat was machtig," zei Casey met afgunst in zijn stem. „Dat was bij een antiekwinkel en toen gebeurde er iets met de alarminstallatie. Tjonge, wat maakte dat ding een lawaai! Genoeg om je de oren van je hoofd te blazen."

„Mfgrhp," vond Ben, die zoals gewoonlijk vrekkig met zijn woorden was.

„Nou, ik zal weleens iets versieren dat alarm slaat als de dieven vannacht weer proberen in te breken," kondigde Casey aan en hij begon diep na te denken. „Laat me eens zien, daar is die valstrik met een emmer water. Je zet een emmer water boven op de deur en als die deur opengaat, plens! stroomt al het water over ze heen."

„Dat zal mevrouw Twigley natuurlijk helemaal niet fijn vinden," merkte Ben op.

„Dat is waar," zei Casey treurig. „Mensen die het huishouden doen hebben soms rare ideeën. Hmmmm — wat vind je van iets dat ze een elektrische schok geeft als ze het aanraken? Een draad langs ieder raam gespannen en als je dan 's nachts een gil hoort..."

„Heb je batterijen en draad?" vroeg de praktische Ben.

„Nou... nee," zei Casey. „Nee, dat kan dus niet. Natuurlijk is er dat eenvoudige trucje — een draad die je over de bovenste trede van de trap spant. De inbreker struikelt en valt de hele trap af."

„Tuurlijk, je vangt ze wel als ze van boven naar beneden gaan," zei Ben verstandig, „maar je wilt ze toch vangen als ze naar boven lopen, hè? En boven gekomen zien ze die draad natuurlijk en stappen eroverheen."

„Jij kunt alleen maar bezwaren bedenken," zei Casey teleurgesteld. „Wacht eens, ik heb nog wel meer ideeën!"

Hij schoot de bibliotheek uit. Ben, die diep over zijn probleem gebogen zat, keek niet eens op. Casey sjouwde heel druk allerlei dingen de bibliotheek binnen. Hij droeg ze er weer uit. Hij grinnikte. Hij mompelde in zichzelf. Hij dacht en hij prutste en dribbelde heen en weer. Hij ging zo op in dit alles, dat hij schrok toen Ben plotseling uitriep:

„Ik heb het! Hij is open!"

„Huh? Wát heb je?"

„De doos! Casey, kijk dan! De doos is open en hier is die... hier is een echte..."

„Wat!" gilde Casey. „Heb je de Indiase doos opengekregen? Hoe dan? Laat zien! Wat zit erin?"

Hij nam een sprong naar Ben. In zijn sprong gooide hij een stoel omver, trapte een voetenbankje door de kamer, gooide allerlei papieren, die zo keurig op zijn ooms bureau lagen, over de grond, deed de aardbol op zijn grondvesten dreunen en struikelde over een kleedje. Maar hij bereikte Ben veilig en wel.

„Jij... jij... jij..." stotterde hij. Zonder veel omslag greep hij de kist uit Bens handen.

„Kijk, ik duwde toevallig tegen deze plek hier, links," legde Ben opgewonden uit. Hij greep de doos terug om het voor te doen.

„Oho, het is een rood blokje dat het slot verbergt. Oom Bounce dacht dat het blauw was," zei Casey en pakte de doos weer terug.

„Kijk, kijk eens! Hier, de dolk!" zei Ben en pakte de doos weer van Casey af. Hij nam er een klein voorwerp uit. Hij liet een dikke laag watten op de grond vallen en daar, in zijn hand lag een mes met een smal lemmet van blinkend staal. Het handvat was ongeveer een decimeter lang, tamelijk dik en eenvoudig bezaaid met juwelen. Die glinsterden rood, groen, blauw, verblindend wit in het licht van de bureaulamp.

Wordt vervolgd

nieuwe jeugd-pocket!

HET GEHEIM VAN DE WITTE RAAF

Edward Fenton

Een TERRIËR-jeugdpocket

Zo juist is verschenen het tweede boek in de JEUGD-POCKETSERIE. Het is een bijzonder spannend verhaal van Edward Fenton en het heet

HET GEHEIM VAN DE WITTE RAAF

De jongens en meisjes die het eerste boek in de reeks (GOUD OP DE NOORDPOOL) hebben gelezen, zien natuurlijk reikhalzend uit naar het tweede avonturenverhaal. Hier is het dan!

In HET GEHEIM VAN DE WITTE RAAF maken James en Obie, twee jongens van 12 en 13 jaar, en de zusjes Amanda en Deedee een avontuur mee, zoals dat alleen beleefd kan worden in een oud en heel groot huis, met onnoemelijk veel kasten en kamers en een heel grote rommelzolder. Het huis ligt midden in een groot bos en in dat bos staat een schuur met een geheimzinnige kelder, waarin. . .
Nee, dat verklappen we niet, want dan zou de spanning er meteen af zijn. Alleen zeggen we nog, dat jongens en meisjes van 10 jaar en ouder dit boek geboeid zullen lezen. We zijn er zeker van, dat ze het pas zullen wegleggen als het geheim, waar alles om draait, is ontraadseld.

TERRIËR-JEUGDPOCKETS * TERRIËR-JEUGDPOCKETS * TERRIËR-JEUGDPOCKETS

Het boek heeft een mooi vierkleurenomslag, is 192 pagina's dik en kost toch slechts:

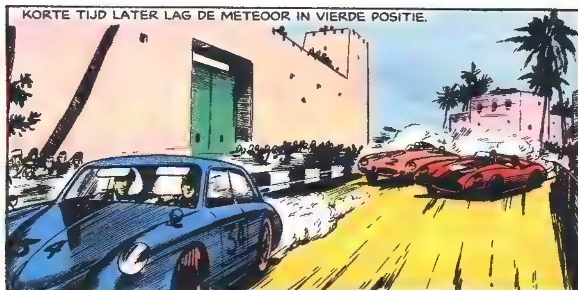
95 ct.

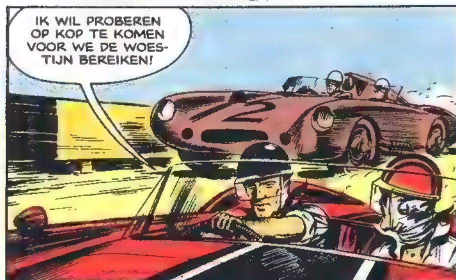
VERKRIJGBAAR DOOR TUSSENKOMST VAN DE BOEKHANDEL. RECHTSTREEKSE BESTELLINGEN WORDEN UITGEVOERD NA ONTVANGST VAN HET VERSCHULDIGDE BEDRAG AD F 0.95 OP POSTREKENING NUMMER 9229 VAN DE N.V. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD, AFDELING EXTRA-UITGAVEN, TE HAARLEM. OP HET GIROSTROOKJE DUIDELIJK VERMELDEN „HET GEHEIM VAN DE WITTE RAAF". A.U.B. GEEN GELD OF POSTZEGELS IN BRIEVEN INSLUITEN. RECHTSTREEKSE BESTELLINGEN KUNNEN OOK WORDEN OPGEGEVEN BIJ DE PLAATSELIJKE AGENT VAN DIT BLAD.

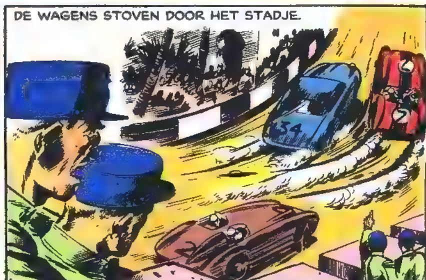
Ted en Tom

en de monsterrace

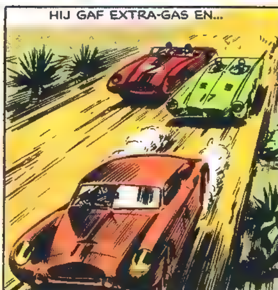
TED EN TOM WAREN GESTART VOOR DE DERDE ETAPPE VAN DE AUTORACE. HUN TEGENSTANDER, MENEER EXE, HAD EEN VIJANDELIJKE SJEIK OVERGEHAALD DE WAGEN VAN DE VRIENDEN BUIT TE MAKEN.

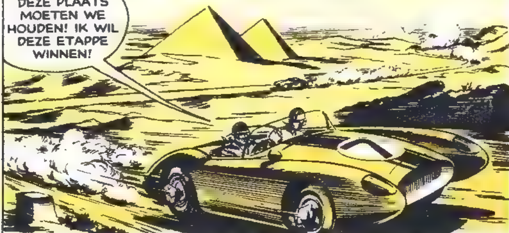

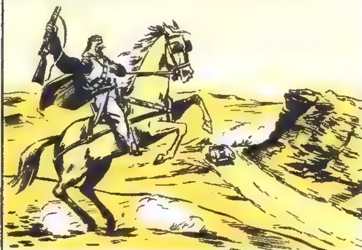

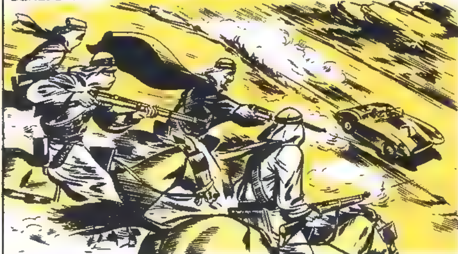

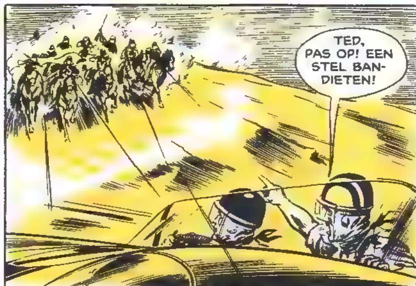

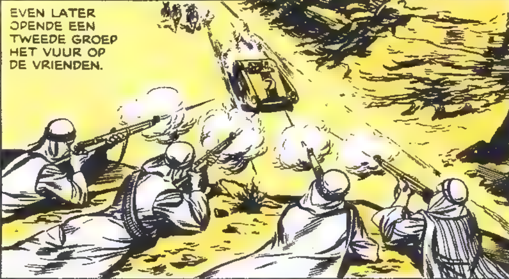

INTUSSEN WAS TED ERIN GESLAAGD OP KOP TE KOMEN.
DEZE PLAATS MOETEN WE HOUDEN! IK WIL DEZE ETAPPE WINNEN!

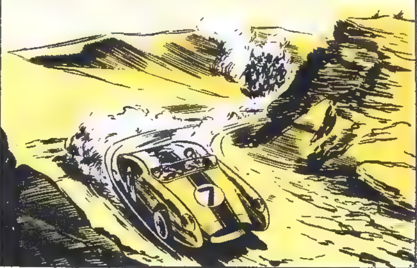

OPEENS GAF SJEIK BEN HASSAN EEN TEKEN AAN ZIJN MANNEN...

ALS EEN WERVELWIND STOVEN DE ARABIEREN NAAR BENEDEN.

TED, PAS OP! EEN STEL BAN-DIETEN!

EVEN LATER OPENDE EEN TWEEDE GROEP HET VUUR OP DE VRIENDEN.

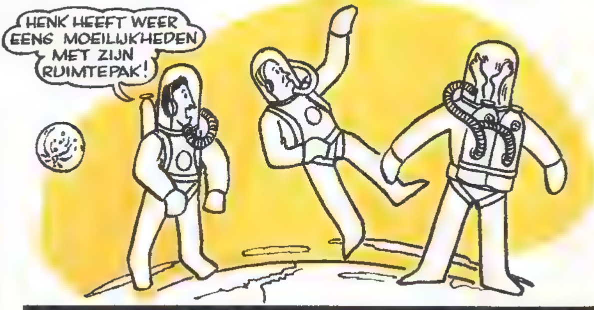

IK ZIE MAAR ÉÉN KANS OM TE ONT-SNAPPEN: DE WEG VERLATEN EN DE WOESTIJN IN RIJDEN!

TED BRACHT ZIJN PLAN DIRECT TEN UITVOER.
7

BEN HASSAN, DIE HET ZAG, RIEP UIT:
ALLAH ZIJ GEPREZEN! ZE ZIJN IN DE VAL GELOPEN! NU IS DE METEOOR VOOR MIJ!

Wie het laatst lacht...

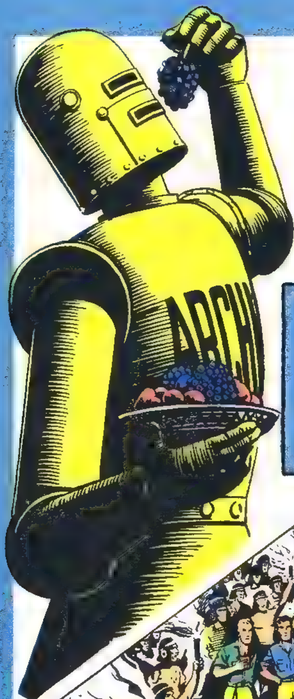

De man van staal

TED, KEN EN ARCHIE WAREN IN PERU OP ZOEK NAAR EEN SCHEEPSWRAK. HUN TEGENSTANDERS, TRASK EN ZAMITO, HADDEN HET WRAK ONTDEKT, MAAR WAREN OP DE VLUCHT GEGAAN VOOR EEN REUSACHTIG DIER...

EVEN LATER WEERKLONK ARCHIES GALMENDE STEM.
MANNEN, IK BEN OP ZOEK NAAR EEN SCHIP! HET HEEFT GOUD AAN BOORD EN MET DAT GOUD WIL IK U HELPEN!

DE LEIDER VAN DE INCA'S LUISTERDE EN ZEI TOEN:
IK WEET WAAR DAT SCHIP IS, MAAR ALS U AAN BOORD WILT GAAN, MOET U EEN GROOT GEVAAR TROTSEREN!

DE VRIENDEN BEGREPEN NIET WAT DE MAN HIERMEE BEDOELDE.
MANNEN, MAAK EEN MAALTIJD KLAAR! ONZE VRIENDEN HEBBEN HET NODIG!

DE VRIENDEN WERDEN NAAR EEN VAN DE GEBOUWEN GEBRACHT.
WAT VOOR GEVAAR ZOU HIJ BEDOELEN?
DAAR ZULLEN WE WEL GAUW ACHTERKOMEN!

EN TIJDENS DE MAALTIJD...
HET SCHIP WORDT BEWAAKT DOOR EEN MONSTER! WIJ HEBBEN HET HEM GEGEVEN OM HEM GUNSTIG TE STEMMEN!

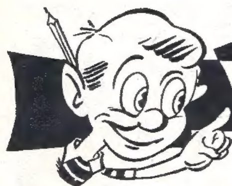

DE EETLUST VAN DE VRIENDEN VERDWEEN OP SLAG.
WAT VOOR DRAAK KAN DAT IN VREDESNAAM ZIJN?
IK HEB ER GEEN IDEE VAN!

EVEN LATER ZEI DE LEIDER:
ALS U HET GOUD WILT BEREIKEN, ZULT U EERST HET MONSTER MOETEN VERSLAAN!

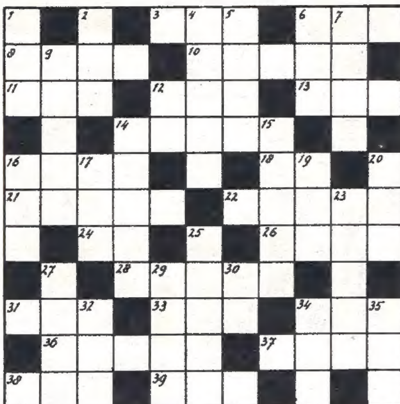

DOOR EEN RAAM KEKEN TRASK EN ZAMITO NAAR BINNEN...
GEEF ONZE GASTEN TE DRINKEN, ZIJ HEBBEN EEN VERFRISSING NODIG!
JA, HEER!

ZAMITO PLUKTE ENIGE BESJES VAN EEN STRUIK.
IK WEET EEN MOOIE MANIER OM HUN ZENDER ZONDER SLAG OF STOOT IN HANDEN TE KRIJGEN!

HIJ GOOIDE DE BESJES IN DE KRUIKEN, WAARIN DE WIJN BEWAARD WERD.
ZO GAUW ZE HIERVAN DRINKEN VALLEN ZE IN SLAAP EN DAN IS DE ZENDER VAN ONS!

Kruis-woord-puzzel

Horizontaal:

3. Plaats in Noord-Brabant
6. Vod
8. Engelse adellijke titel
10. Kaartspel
11. Grootvader
12. Vergift
13. Lofzang
14. Wordt door één of meer cijfers gevormd
16. Overlevering, mythe
18. Laagwater
21. Log en wanstaltig
22. Serie
24. Moeder
26. Niet stijf, ook: krachteloos
28. Dagblad
31. Stok, die men bij het biljarten gebruikt
33. Behoeftig
34. Kip
36. Deel van een cirkelomtrek, ook: rang
37. Door een ploeg in de grond gemaakte geul
38. Schrijfgereedschap
39. Snijwerktuig

Verticaal:

1. Lastig, klein insekt
2. Soort papegaai
4. Puntig
5. Zware leunstoel
6. Afkorting van Leopold
7. Netheid, regelmaat
9. Melkachtig witte halfedelsteen
12. Persoonlijk voornaamwoord
14. Geriefelijkheid
15. Schoenmakersgereedschap
16. Landbouwwerktuig
17. Kleefstof
19. Schel
20. Boom
23. Zeerover
25. Tuingrond
27. Overwinning
29. Venster
30. Namiddag (afk.)
32. Antiek kannetje
34. Plant, die men bij het bierbrouwen gebruikt
35. Ontkenning

OPLOSSING PUZZEL UIT ONS VORIGE NUMMER

Puzzel van Greetje Benjamins in Nieuwlande (Dr.):

1 Ganzen
2 Iemand
3 Trofee
4 Absent
5 Afrika
6 Ravage

Op de eerste rij van boven naar beneden lees je het woord GITAAR.

Visitekaartje

TELEGRAFIST

Spreekwoordpuzzel van Hennie Coehoorn in Lemmer:

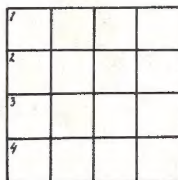
1 Noor
2 Rood
3 Wesp
4 Stop
5 A.N.W.B.
6 Peer
7 Oost
8 Stal
9 Rats
10 Cham
11 Ruud
12 Mier
13 Post
14 Abel
15 Reep
16 Oslo
17 Muts

Het spreekwoord luidt: Oost west, thuis best.

Tovervierkant

In dit vierkantje ga je van links naar rechts de hieronder gevraagde woorden invullen. Het aardige is, dat, als je de goede woorden gevonden hebt, je dezelfde woorden ook van boven naar beneden kunt lezen.

1 Harde val
2 Larve van een vlieg
3 Dun elastisch buisje, waar het bloed doorheen stroomt
4 Bedehuis

Waar gaat de reis naar toe?

Dagboek *van de geschiedenis*

Een vraagbaak voor iedereen die graag wil weten wat er op zijn verjaardag is gebeurd...

3 MEI 1945. EEN DAG VOOR HET EINDE VAN DE OORLOG IN DAT GEBIED, WERD IN DE NEUSTÄDTER BOCHT HET DUITSE SCHIP *CAP ARCONA* DOOR ENGELSE BOMMENWERPERS TOT ZINKEN GEBRACHT. DE ENGELSEN DACHTEN DAT HET SCHIP DUITSE TROEPEN OPNAM OM HEN AAN TE VALLEN. IN WERKELIJKHEID BEVONDEN ZICH ECHTER ZEVENDUIZEND UIT CONCENTRATIEKAMPEN AFKOMSTIGE GEVANGENEN AAN BOORD. HET SCHIP VLOOG IN BRAND. OP DE DEKKEN VERDRONGEN ZICH HONDERDEN UITGEMERGELDE GEVANGENEN; SOMMIGEN SPRONGEN IN HET WATER, MAAR WAREN TE ZWAK OM TE ZWEMMEN EN VERDRONKEN. ZIJ DIE DE KUST WISTEN TE BEREIKEN WERDEN DOOR S.S.-SOLDATEN MET MACHINEGEWEREN NEERGEMAAID. DE GEVANGENEN DIE IN DE RUIMEN WAREN OPEENGEPAKT, KWAMEN OM IN DE VLAMMEN.

4-8 MEI 1429 VERSLOEG JEANNE D'ARC AAN HET HOOFD VAN DE FRANSE TROEPEN DE ENGELSEN BIJ ORLÉANS. ZIJ WAS EEN EENVOUDIG BOERENMEISJE, DAT ZICH GEROEPEN VOELDE ORLÉANS TE ONTZETTEN EN DE DAUPHIN NAAR REIMS TE BRENGEN VOOR DE KRONING. ZE WIST KONING KAREL VII VAN HAAR IDEALEN TE OVERTUIGEN, KREEG DE BESCHIKKING OVER EEN TROEPENMACHT EN WIST DE ENGELSEN TE VERSLAAN.

4 MEI GEDENKT NEDERLAND DE DODEN, DIE IN DE TWEEDE WERELDOORLOG ZIJN GEVALLEN. DOORDAT DUITSLAND EN JAPAN DE WERELD AAN ZICH WILDEN ONDERWERPEN VIELEN ER MILJOENEN DODEN. HELE VOLKEREN WERDEN VAN HUIS EN HAARD VERDREVEN, STEDEN WERDEN VAN DE AARDE WEGGEVAAGD, ZES MILJOEN JODEN VONDEN DE DOOD IN VERNIETIGINGSKAMPEN. OM HET DOOR DE NAZI'S BEZETTE EUROPA EN HET DOOR JAPAN BEZETTE AZIË TE BEVRIJDEN GAVEN ONTELBARE MENSEN HUN LEVEN. IN EUROPA VIELEN VEEL SLACHTOFFERS ONDER DEGENEN DIE ZICH HADDEN INGEZET VOOR HET ONDERGRONDSE VERZET. HET IS GOED EENS TE OVERDENKEN WAT ZIJ VOOR ONZE VRIJHEID HEBBEN OVERGEHAD!

3 MEI 1835 REED IN BELGIË DE EERSTE TREIN TUSSEN MECHELEN EN ANTWERPEN, GEVOLGD DOOR DIE TUSSEN MECHELEN EN BRUSSEL OP 5 MEI.

6 MEI 1840 WERD DE EERSTE POSTZEGEL TER WERELD IN ENGELAND UITGEGEVEN. BELGIË VOLGDE IN 1849 EN NEDERLAND IN 1852. DIE OUDE ZEGELS ZIJN ZEER VEEL GELD WAARD.

5 MEI 1945 GAVEN DE DUITSE TROEPEN IN NEDERLAND ONDER LEIDING VAN GENERAAL BLASKOWITZ ZICH OVER. DE CAPITULATIE VOND PLAATS IN HOTEL „DE WERELD" IN WAGENINGEN. DE OORLOG WAS NET OP TIJD AFGELOPEN. IN NOORD- EN ZUID-HOLLAND WAS BIJNA GEEN ETEN MEER. VELEN STIERVEN VAN ZWAKTE EN HONGER. ANDEREN ATEN SUIKERBIETEN, BLOEMBOLLEN, GRAS EN BRANDNETELS...

5 MEI 1821 STIERF KEIZER NAPOLEON IN BALLINGSCHAP OP HET EILAND SINT-HELENA.

7 MEI 1915, TIJDENS DE EERSTE WERELDOORLOG, WERD HET GROTE ENGELSE PASSAGIERSSCHIP *LUSITANIA* DOOR EEN TORPEDO VAN EEN DUITSE ONDERZEEBOOT IN DE GROND GEBOORD. TWEEËNTWINTIG MINUTEN NA DE ONTPLOFFING ZONK HET MACHTIGE SCHIP WEG IN DE DIEPTE. VAN DE 1959 OPVARENDEN VERDRONKEN ER 1198.

6 MEI 1960 TROUWDE PRINSES MARGARET VAN ENGELAND MET TONY ARMSTRONG-JONES, EEN FOTOGRAAF, DIE NADERHAND DE ADELLIJKE TITEL LORD SNOWDON KREEG.

6 MEI 1931 VERONGELUKTE HET GROTE DUITSE LUCHTSCHIP *HINDENBURG* TOEN HET MEERDE AAN DE LANDINGSMAST IN NEW YORK. HET BRANDBARE WATERSTOFGAS, ONTSTOKEN DOOR EEN VONK VAN STATISCHE ELEKTRICITEIT, ZETTE IN DERTIG SECONDEN HET GEHELE LUCHTSCHIP IN LICHTERLAAIE. AL GAUW ZAKTE HET BRANDEND GEVAARTE OP DE GROND. DRIEËNDERTIG MENSEN KWAMEN IN DE VLAMMEN OM, VIER OVERLEDEN NADERHAND IN EEN ZIEKENHUIS. VAN HET LUCHTSCHIP BLEEF SLECHTS EEN HOOP VERWRONGEN METAAL OVER.

8 MEI 1903 OVERLEED DE BEKENDE FRANSE KUNSTSCHILDER PAUL GAUGUIN. NA EERST ZEEMAN EN BEURSAGENT TE ZIJN GEWEEST GING HIJ SCHILDEREN. LATER VESTIGDE HIJ ZICH OP HET ZUIDZEE-EILAND TAHITI, WAAR HIJ ZIJN MOOISTE WERKEN MAAKTE EN TENSLOTTE STIERF.

8 MEI 1902 WERD DOOR EEN UITBARSTING VAN EEN VULKAAN OP DE MONT PELÉE OP MARTINIQUE (WEST-INDIË) DE STAD SAINT-PIERRE MET ZIJN BEVOLKING VAN 28.000 MENSEN WEGGEVAAGD.

9 MEI 1940 BELDE MAJOOR G. J. SAS VAN DE NEDERLANDSE AMBASSADE IN BERLIJN NAAR DEN HAAG EN DEELDE MEE DAT DUITSLAND VAN PLAN WAS ZIJN WESTERBUREN AAN TE VALLEN („MORGENOCHTEND BIJ HET AANBREKEN VAN DE DAG. HOUD U TAAI"). HIJ WERD NIET GELOOFD. DE VOLGENDE MORGEN OM DRIE UUR VIELEN DUITSE TROEPEN NEDERLAND EN BELGIË BINNEN...

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.